towõttab. Sate sedda teinud, külwage need iwwikesséd peále ja katke neid mullaga; siis sate rohkeste wilja toidusséks ja ellorõmuks. Hoidke ka põld hästi, et ei peáse lojukséd sisse, egga keik wilja ei rikku. Sai issa sedda weel räkinud, siis heitis hinge, ning nemmad matsid tedda mahha.

Poiad nüüd teggid issa sanna järrele, lahkusid árra, ja wõtsid need iwwikesséd kasa. Kui nemmad keik ollid paigale sanud, igga poeg omma kohta, siis wõttis wannem need issa antud iwwikesséd, ja räkis ommas süddames nenda: Mis eest teeksin ennesele ja male nenda haiget, et lähhäksin Ma poue hawama! Kül päike mudogi semet kossutab ja wihm tedda kastab, et ta worb wilja kanda. Külwas siis semet harrimatta sõdi peále. Aaga orras ei tousnud, egga kannud sõõt wilja. Siis pilkas ja unnustas wannem poeg koggoni omma issa andi.

Keskminne poeg, kes õhto pole läinud, kui ta senna olli sanud kus ta piddi asset jáma, watis sedda kohta et se wägga illus olli, ja mõtles ommas süddames: Mis eest teeksin issiennesele sedda kahjo et Ma poue üllestuhnikksin, ni kaua kui Ma mulle issiennesest rohkeste omma kasso pakkub? Wiskas siis iwwikesséd kõrwale árra, ja jättis senna mahha. Kui ta nüüd sai keik selle Ma wilja árrasõnud, siis wast teggi issa semewilja mahha. Agga se ei läinud ennam; sest ellajas olli iddud árranärrinud, egga ta külwand muud kui paljad kõllud. Teminagi pilkas issa andi, ja unnustas sedda hopis árra. —

Norem poeg teggi keik seddamõda kuida issa käsknud. Temma wallitses parrema põlloma, weddas sõnnikut peále, kaewas tedda ümber, ja heitis semet mahha. Ning seme iddanes ja kaswis ja kandis kuekümnekordse wilja. Nendasammoti teggi temma ka pärrastagi mitto aastat; ning temma